

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Бургас, 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: ИВАН Г. ДЕЧЕВ

при участието на секретаря СВЕТЛАНА П. ТОНЕВА
като разгледа докладваното от ИВАН Г. ДЕЧЕВ Гражданско дело №
20222120105831 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по исковата молба на И. С. И., ЕГН ***** от *** против ДП”Пристанищна инфраструктура“, клон-Териториално поделение “Пристанище Бургас“, със седалище и адрес на управление ***, с която се иска да бъде отменено прекратяването на трудовото му правоотношение с акт за констатиране на прекратено трудово правоотношение като незаконосъобразно, да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност ”****“ на клон Териториално поделение – ***, както и да се осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на 13569.66 лева за периода от 27.08.2022г. до 13.01.2023г. за оставането му без работа поради незаконното уволнение, ведно със законната лихва. Твърди, че е заемал длъжността “****“ на клон – териториално поделение “****“, като правоотношението му е възникнало със споразумение през 2014г. и след това е продължено с ново споразумение от 01.11.2019г. за срок не по-дълъг от пет години. През 2021г. за кратко ищецът бил освободен от длъжност с решение на Управителния съвет на ДППИ и бил назначен за *** на ДППИ. Малко по-късно бил освободен от длъжността “****“ и отново заел длъжността *** на клон, след отмяна на действието на решението, с което е бил освободен от тази длъжност. На 12.07.2022г. управителният съвет взел решение да бъде освободен ищецът от длъжност, считано от 13.07.2022г., на основание чл.328, ал.2 вр. чл.326, ал.2 КТ и чл.14, т.2 от Правилника за устройството, функциите и дейността на ДППИ. Издадени са акт за констатиране на прекратено правоотношение, възникнало от избор, считано от 13.07.2022г. и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62 КТ. Ищецът заявява, че в процесния акт за прекратяване работодателят не е посочил правно и фактическо основание за прекратяването. Така уволнението е незаконно, тъй като ищецът няма как да организира защитата си. Протоколът от заседанието на УС не е връчен на ищеца. При извършена проверка от Инспекцията по труда се установило, че прекратяването на ПТО е по чл.328, ал.2 вр. чл.326, ал.2 КТ, но в трудовата книжка на ищеца е записана разпоредбата на чл.328, ал.3 КТ. Актът за прекратяване не съответства на решението на УС, понеже не обективира в съдържанието си основанията за прекратяване съгласно решението. Актът за прекратяването не е бил връчен на ищеца по надлежния ред. Не е бил връчен при условията на отказ, тъй като на 13.07.2022г. ищецът е ползвал отпуск по болест. Моли се за уважаване на исквете.

Исковете са по чл.344, ал.1, т.1-3 КТ.

Ответникът е представил писмен отговор, с който изцяло оспорва исковете. Поддържа, че УС на ДППИ в съответствие с правомощията си по чл.115п, ал.7, т.2 ЗМПВВПРБ, на заседание на 12.07.2022г. е взел решение за освобождаването на ищеца от заеманата длъжност. Това е преценка по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Ето защо не е нужно актът за прекратяване да бъде мотивиран чрез посочване на фактическите основания. Въпреки това в акта са записани датата на заседанието на УС, номера на протокола и точката на решението. Актът не е с характера на уволнителна заповед. Различието в посочените правни основания е техническа грешка. Невръчването на акта за констатиране на прекратяването на правоотношението не води до незаконност на уволнението. Този акт няма конститутивен ефект, тъй като правоотношението е прекратено още с вземане на решението на УС в този смисъл. Фактът, че ищецът е бил в отпуск не води до незаконност на прекратяването, тъй като правоотношението е възникнало от избор и не попада в хипотезата на закрила по време на ползване на болничен отпуск. Освен това ищецът е бил на мястото си на работа, независимо от болничния лист. Прекратяване на правоотношението е от взимане на решението на избирателното тяло. Налице е специално правоотношение, което изключва необходимостта от мотивираност на заповедта за уволнение, връчване на акта за прекратяване и приложение на закрилата за уволнение. Моли се исковете да се отхвърлят.

Макар и отговора да е подаден от Държавното предприятие “Пристанищна инфраструктура“, т.е. от принципала-юридическо лице, а не от клона, който формално е работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, това не е пречка за разглеждане на делото, понеже като надлежни страни в процеса могат да участват както организационно обособената структура - поради призната ѝ от КТ правоспособност по трудови спорове, така и юридическото лице, в чиято структура е и в чиято правна сфера настъпват правните последици на решението /виж решение № 25 от 14.03.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1728/2021 г., III г. о., ГК/.

В съдебно заседание съдът е приел изменение на размера на иска по чл.344, ал.1, т.3 КТ, като същият е увеличен на 26006.40 лева.

Данните по делото сочат, а и е безспорно, че ищецът е бил избран на длъжността *** на клон-Териториално поделение “****“ на ДП “Пристанищна инфраструктура“ с решение на Управителния съвет на ДП “Пристанищна инфраструктура“, взето на 13.10.2014г. с протокол № 28/13.10.2014г. В изпълнение на това решение, със споразумение от 13.10.2014г., сключено на основание чл.107 КТ ищецът е приел да изпълнява посочената длъжност *** на ***. С протокол от 31.10.2019г. УС е взел решение да бъде продължено действието на споразумението с ищеца за изпълняване на длъжността *** на *** за нов срок от 5 години. По този повод е подписано и ново споразумение от 01.11.2019г. с ищеца, с което той приема да изпълнява длъжността. Със заповед от 21.07.2021г. на министъра на транспорта ищецът е бил назначен за член на УС на ДП “Пристанищна инфраструктура“. В изпълнение на тази заповед, е бил сключен договор за възлагане на управлението на държавното предприятие

от 21.07.2021г., с който ищецът като член на УС приема да участва в управлението. На същата дата УС е взел решение ищецът да бъде освободен от длъжността *** на ***. Със заповед от 22.07.2021г. на министъра на транспорта ищецът е назначен за *** на държавното предприятие. Сключен е бил с него договор за възлагане на управлението. Със заповед от 04.08.2021г. министърът е освободил ищеца И. като член на управителния съвет и като *** и е прекратен договорът му за възлагане на управлението. С друга заповед от 04.08.2021г. ищецът е назначен отново за член на УС и с него е сключен нов договор за възлагане на управлението. С решение по протокол от 12.08.2021г. УС е отменил действието на решението от 21.07.2021г. за освобождаване на ищеца от длъжността *** на клон-териториално поделение “****” и така той отново е заел тази длъжност. С решение на УС по протокол от 12.07.2022г. е освободен ищецът И. от длъжността *** на клон-Териториално поделение ***, считано от 13.07.2022г. Издаден е на 12.07.2022г. акт за констатиране на прекратено правоотношение, възникнало от избор, с който е било констатирано, че правоотношението на И. за посочената длъжност е прекратено, считано от 13.07.2022г.

Бургаският районен съд, като взе предвид събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази разпоредбите на закона, намира следното:

Исковете са неоснователни.

На първо място е неоснователен искът за признаване на извършеното уволнение за незаконно и за отмяната му. Според разпоредбите на КТ, трудовото правоотношение възниква от трудов договор, от избор и от конкурс. В случая трудовото правоотношение на И. е възникнало от избор, като той е бил избран от УС за *** на пристанището през 2014г. Сключено е било с него споразумение по чл.107 КТ, с което са детайлизирани трудовите му права и задължения. След това, през 2019г. е било решено да бъде продължено действието на споразумението с ищеца за изпълняване на длъжността “****”. Следователно, ТПО с И. е възникнало от избор. Това е видно и от чл.115п, ал.7, т.2 Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България, според който УС избира и освобождава заместниците на *** и *** на териториалните поделения на Държавно предприятие “Пристанищна инфраструктура” по предложение на ***. През 2022г. ищецът е освободен от длъжността. Прекратяването на ТПО, възникнало от избор, е регламентирано в чл.337 – чл.340 КТ. Според чл.338 КТ трудовото правоотношение, възникнало от избор, може да бъде прекратено без предизвестие от съответното избирателно тяло. Съгласно чл.339, ал.1 КТ за прекратяване на трудово правоотношение, възникнало от избор, се прилагат съответно и основанията за прекратяване на трудовия договор с изключение на дисциплинарното уволнение. А според ал.2 в случаите на предходната алинея, когато за прекратяването на трудовото правоотношение е необходимо волеизявление на работодателя, то се замества от решение на избирателното тяло. Следователно, доколкото трудовото правоотношение е възникнало от избор, то режимът на неговото прекратяване значително се отклонява от режима на прекратяване на ТПО, възникнало от трудов договор, като е възможно избраният да бъде отзован предсрочно от съответното избирателно тяло. Тази регламентация в КТ е доразвита от чл.115п, ал.7, т.2 ЗМПВВПРБ, който изрично

предвижда, че УС както избира, така и освобождава *** на териториалните поделения на Държавно предприятие "Пристанищна инфраструктура". В конкретния случай законът е спазен, като има решение на УС от 12.07.2022г. за освобождаване на ищеца от процесната длъжност. Преценката на изборителното тяло е изцяло по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. В дискрецията на УС е да реши дали да освободи ищеца и кога да стане това. Трудовото правоотношение на ищеца е породено от избор и той може винаги да бъде озован от изборната длъжност. Решението е взето от компетентен орган, с необходимия кворум и с единодушие. Ето защо с приемане на решението ищецът се счита освободен от длъжността. Според чл.339а КТ при прекратяване на ТПО, възникнало от избор, чл.333 не се прилага. Следователно е без значение, че тогава ищецът е бил в болничен отпуск, тъй като той не може да се ползва от закрилата на закона.

Актът за констатиране на прекратяване на ТПО е действително само удостоверявателен, от него не произтичат правни последици, понеже те вече са настъпили с решението на УС. Ето защо е без значение дали в този акт са посочени правни и фактически основания за прекратяването. Връчването на протокола за заседанието на УС на ищеца също няма значение за прекратяване на неговото трудово правоотношение, което се прекратява с вземането на решението за освобождаване от длъжност. Неоснователно е оплакването, че актът за прекратяване не съответства на решението на УС, понеже не обективира в съдържанието си основанията за прекратяване съгласно решението. В този акт изрично е посочено, че се издава на основание решението на УС по протокола от 12.07.2022г., освен това работодателят не е бил длъжен въобще да издава акт за констатиране на прекратено правоотношение, а същият е издаден явно за яснота по въпроса, свързан с вече извършеното уволнение на ищеца И..

Актът за констатиране на прекратеното правоотношение не е бил връчен на 13.07.2022г. лично на ищеца, който тогава е отсъствал от предприятието и е бил в болнични. Това се установява и от отбелязването върху акта, според което той е връчен в отсъствието на лицето, за което са се подписали двама свидетели. Ангажираните по делото свидетелски показания също са в този смисъл. Как е връчен актът обаче няма значение за законността на уволнението, след като самото уволнение е станало с решението на УС, като това е волеизявлението на работодателя, което е породило правните последици. Както беше казано, самият акт за констатиране, че правоотношението е прекратено, не поражда правни последици.

При тези съображения искът по чл.344, ал.1, т.1 КТ е неоснователен. Уволнението е извършено законно, от съответния орган на управление на ДП, в съответствие със закона. Освобождаването на ищеца от длъжност е въпрос на целесъобразност и зависи от преценката на изборителното тяло. Ето защо искът следва да се отхвърли.

Предвид отхвърлянето на първия обективно съединен иск за отмяна на уволнението, явяват се неоснователни и останалите два иска по чл.344, ал.1, т.2 и 3 КТ– за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение за оставане без работа. Ето защо и тези иски следва да бъдат отхвърлени.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ищецът следва да се осъди да заплати на ответника разноси в размер на 1900 лева за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковете на И. С. И., ЕГН ***** от *** против ДП”Пристанищна инфраструктура“, клон-Териториално поделение “Пристанище Бургас“, със седалище и адрес на управление *** с правно основание чл.344, ал.1, т.1-3 КТ за признаване за незаконно на уволнението му, извършено с решение на УС на ДП”Пристанищна инфраструктура“ по протокол № 164/12.07.2022г., констатирано с акт за констатиране на прекратено правоотношение, възникнало от избор № С-207/12.07.2022г. и отмяната му, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност ”****” на клон – Териториално поделение “****“ и за осъждане на работодателя да му заплати обезщетение за оставане без работа за периода от 27.08.2022г. до 13.01.2023г. в брутен размер от 26006.40 лева.

ОСЪЖДА И. С. И., ЕГН ***** от *** да заплати на ДП”Пристанищна инфраструктура“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от П. И. С. сумата от **1900 лева** /хиляда и деветстотин лева/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Вярно с оригинала.

Съдия при Районен съд – Бургас: (П)